

Vääränlainen mies

Lauri Kuparinen

Vääränlainen mies

Lauri Kuparinen

Vääränlainen mies

© 2025 Lauri Kuparinen
Kannen suunnittelu: Lauri Kuparinen
Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9720-4

Kiitos

Arla, Heidi, Jevgeni, Joel, Krista, Oona ja Susan – kiitos, että annoitte aikaa, ajatuksia ja arvokasta palautetta tämän käsikirjoituksen eri vaiheissa.

Erityiskiitos kuuluu Heidille. Ilman hänen tarkkaa lukemista, runsaita merkintöjä ja arvokasta palautetta tämä kirja ei olisi sitä, mitä se nyt on.

Esipuhe

Sinkkuelämästä ja rakkaudesta on kirjoitettu valtavasti kirjoja. Harvemmin treffit kirjot käsittelevät kuitenkaan miesten vuosia (tai pahimmillaan vuosikymmeniä) kestävä tuskaa, kun harvakseltaan kohdalle osuvat treffit päättyvät noin tunnissa. Sekään ei helpota, että seksiä saa ehkä kerran viidessä vuodessa (jos silloinkaan) ja yksinäisyys sekä jatkuvasti päässä pyörivä pelko lopullisesti yksinjäamisestä jäytävät sielua. Julkisessa keskustelussa useimpien miesten yksinäisyys ja naisenpuute kuitataan turhan usein leimaamalla nämä miehet junttimaisiksi, onnettomiksi ressukoiksi, jotka asuvat viidensadan asukkaan perähikiällä kaukana sivistyksestä (ja naisista) rassaamassa autojen moottoreita jossain pajalla. Naisten sinkkuelämää käsitellään julkisesti usein myötätuntoisemmin ja ymmärtäväisemmin: jokainen nainen on täydellinen sellaisena kuin on ja jos miehet eivät tajua ottaa häntä omakseen, niin omapa on menetyksensä.

Tarkoitukseni ei kuitenkaan ole kritisoida sinkkunaisten esitystapaa mediassa, vaan miesten. Itseäni kirpaisee lukea artikkeleita mediasta ja internetin keskustelufoorumeilta, joissa ikisinkkumiehet leimataan aina niiksi onnettomiksi ressukoiksi, joiden pitäisi muuttaa itsessään lähestulkoon kaikki, jotta he kelpaisivat naisille.

En ole pyrkinyt tällä kirjalla maalaamaan kuvaa itsestäni ”väärinymmärrettynä nerona”, jota naiset eivät jostain kumman syystä ymmärrä ihailla ja rakastaa, vaan kirjoitan omista deittailuvirheistä sekä töppäilystäni rehellisesti, samalla kuitenkin nostaen esille miehisestä näkökulmasta nykypäivän deittimaailman raadollisuutta sekä epäkohtia.

Miksi kirjoitin tämän kirjan? Syitä on kaksi. Ensinnäkin monet kavereistani ja tuttavistani ovat sanoneet lähes tismalleen samat sanat kuunnellessaan

treffitarinoitani ja niihin liittyviä loputtomia pettymyksiä ja käänteitä: ”sun pitäis kirjoittaa joku kirja tai leffa tosta kaikesta”. Moni on sanonut tuon vieläpä ilmeisen tosissaan. Otin haasteen vastaan.

Toisekseen haluan tällä kirjalla ottaa kantaa jo vuosikausia kuumana käyneeseen julkiseen keskusteluun, jossa ihmetellään yhä suuremmaksi käyvää vastentahtoisesti yksinjäätien ihmisten joukkoa sekä tämän ilmiön syitä ja seurauksia. Minun on ollut vaikea saada uskottavaa puheenvuoroa aiheeseen liittyen, koska minut on jo ilmeisesti pelkän sukupuoleni takia leimattu henkilöksi, jonka näkemyksellä asiaan ei ole mitään väliä tai merkitystä: *”se on vaa joku katkera incel huutelemassa nurkasta epäreilua maailmaa, vaikka vika on kuitenkin hänessä”*. Rakentavia ratkaisuja vastentahtoisesta yksinjäätien ehkäisemiseen ei silti useinkaan osata esittää, koska elämme vahvan yleistämisen ja yksinkertaistuksien aikakautta, jossa ei ole tilaa asioiden analyttisemmälle pohdinnalle ja avaamiselle. Eräissä television keskusteluohjelmassa puitiin joitakin vuosia sitten sinkkujen kohtaamisongelmaa ja ratkaisuna esitettiin, että miesten pitäisi käydä kerran kuussa parturissa ja huolehtia hygieniastaan ollakseen houkuttelevampia. Väittämään sisältyy umpiväsänyt yleistys, että merkittävä osa sinkkumiehistä olisi laiskoja, epähygienisiä resupekkoja, jotka eivät mukamas osaa pitää itsestään edes auttavasti huolta. Samalla on sivuutettu kohtaamisongelman aidot syyt ja ratkaisuehdotukset, mikä ärsyttää suunnattomasti – varsinkin, kun olen pitänyt hygieniastani huolta ja käynyt parturissakin säännöllisesti.

Olen varmasti monella tapaa äärimmäinen esimerkki naisettomasta miehestä, ainakin jos tarkastelee, kuinka pitkään sinkkuelämäni on kestänyt ja kuinka paljon yrityksiä löytää kumppani näiden vuosien sisään mahtuu. Kuitenkin treffeilläni ja yrityksissäni tavata naisia on varmasti kaikille miehille (ja miksei naisillekin) jotain tuttua. Tämä kirja on puheenvuoroni ja puolustuspuheeni kaikkien sinkkujen puolesta ja se osoittaa, että kumppanin löytämisessä on paljon muitakin muuttujia kuin se, että käy parturissa kerran kuukaudessa ja että ”elämä on kaikin puolin kunnossa”.

PS. Kaikkien kirjassa esiintyvien ihmisten nimet on muutettu ja olen pyrkinyt pitämään huolen, että erityisesti deittailemani naiset pysyvät tunnistamattomina. Olen myös paikoitellen sekoittanut tapahtumien sisältöä ja aikaa – osin dramaattisten keinojen takia, mutta myös siksi, että naiset/tapahtumat jäävät tunnistamattomiksi.

1

Kukka-Maaria

Helmikuu 2014

Opiskelijajärjestön bileet suomalaisen pikkukaupungin tunkkaisessa baarissa keskellä pimeintä talvea. Miksi päädyin taas osallistumaan niihin, vaikka vihaan tärykalvot tuhoavaa paskaa bilemusiikkia, karseaa tungosta ja humalaisia ihmisiä? Oikeasti oli vain yksi syy, ja sen perustelea entinen kämppikseni: ”missä muualla naisia tapaisi kuin baareissa?”. Hyvä kysymys, johon en tuolloin osannut vastata muuta. Vielä talvella 2014 nettideittailussa elettiin aikaa ennen Tinder-vallankumousta, joten alan merkittävimmät palveluntarjoajat olivat pääasiallisesti Suomi 24 Treffien kaltaisia ”laatupaikkoja” (eipä sillä, että Tinderiäkään välttämättä voisi erityisen laadukkaaksi kutsua). Koska deittisovellusten tarjoamia ohituskaistoja pikatreffeille ei vielä ollut käytännössä olemassakaan, minun oli oltava sosiaalisesti rohkea ja yritettävä lähestyä naisia kasvotusten, eikä jollain mukanokkelalla viestillä sovelluksessa.

Muistan heti katselleeni ympärilleni huomioiden kaikki nätit ja sirot opiskelijanaiset, jotka olivat tulleet juhlimaan. Samalla kuitenkin mietin, kuinka minulla ei olisi mitään mahdollisuuksia yhteenkään heistä. Heidän kehonkieli tuntui suorastaan huutavan: ”sinkku, mut en sulle”. Mutta viis siitä, olin nyt asennoitunut juhliin siten, että olin siellä vain hengaamassa kavereideni kanssa. Valitettavan tuttuun tapaan musiikki soi niin kovaa, ettei puhumisesta tullut yhtään mitään, joten istuin vain ystäväpariskuntani Nicken ja Mervin seurassa yrittäen näyttää coolilta.

Yritykseni näyttää cooliltakaan eivät tuntuneet luonnistuvan. Istuin hartiat lysyssä etukenossa samaan tapaan kuin istun kotona tietokoneen ääressä. Asennon korjaus ryhdikkäämmäksi johti siihen, että olin alle minuutissa korjauksesta valunut istumaan taas hartiat lysyssä etukenoon. Juhlijan mieli, koodarin kroppa.

Istumisasennon korjausprosessin aikana huomasin nätin bruneten hymyilevän ja vilkuilevan minua kohti läheisessä nurkkapöydässä, minusta katsottuna

oikealla. Ajattelin ensin, että kyseessä on tietysti väärinkäsitys. Sitten vilkaisin tytön suuntaan uudelleen: hän hymyili ja katsoi minua! Siinä samassa hän nousi seisomaan omalta paikaltaan ja suuntasi minua kohti. Sydämeni alkoi millisekunneissa hakkaamaan niin kovaa että se tuntui tulevan rintakehästä ulos. Tämä kaikki tapahtuu nopeasti, liian nopeasti! Eihän tässä ehdi korjata istuma-asentoakaan, saati miettiä miten asennoitua oikein tähän tilanteeseen!

Hän lähestyi minua, käveli ohitseni ja meni Nicken luo iloisesti tervehtien häntä. Nicke suorastaan hätkähtyi:

”Mulla on vissii niin paska näkö etten tunnistanu näin kaukaa... Mut hei joo, Mervin sä ootkin tavannu ja tossa istuu mun kaveri Lauri.”

Ainakin hän huomasi minut nyt. Tervehdin häntä hymyillen ja hän hymyili takaisin. Nielin jo hetken jonkinlaista pettymystä, mutta tajusin nopeasti, että tässähän on luonteva mahdollisuus tutustua kaverin kautta naiseen. Päätelin Kukka-Maarian olevan sinkku, lähinnä siksi, että hän pyöri baarissa yksin, selvästi etsimässä seuraa.

Menimme porukalla istumaan nurkkapöytään. Taktisesti sijoitin itseni istumaan Kukka-Maarian viereen. Keskustelun avaaminen käytännössä tuntemattoman ihmisen kanssa tuntuu yleensä hyvin kömpelöltä, mutta Kukka-Maarian kanssa keskustelu tuntui soljuvan sujuvasti eteenpäin. Pääasiallisesti hän puhui ja minä kuuntelin:

”Miä oon siis tosi taiteellinen ihminen; miä kirjoitan omaa blogia, kirjoitan muutenkin paljon kaikkea, miä maalaan ja teen muutenkin paljon sellaisia tosi luovia juttuja”

Luovat naiset ovat yksi heikkouteni. Taipumus taiteellisuuteen, esimerkiksi piirtämiseen ja kirjalliseen luovuuteen herättävät välittömästi mielenkiintoni. Kukka-Maarian tapauksessa ei toisaalta mitään tunteiden herättämistä tarvittu: tunsin ihastuvani häneen käytännössä välittömästi.

Treffeiltä oppimani (ja minulle opetettu) tapa on kysellä naiselta paljon kaikenlaista häneen liittyvää. Vaikka keskustelu etenikin mukavasti eteenpäin ilman pakotettuja kysymyksiä, halusin silti ylläpitää opittua taitoa:

”Mitä muuta siä teet...öhh... kuin oot luova, tai teet luovaa juttua?”

Opittu taito, todellakin.

Illan mittaan Kukka-Maaria kertoi lisäksi kannattavansa Vasemmistoliittoa. Olin viimeistään nyt täysin myyty. Söpö, taiteellinen ja vielä vasemmistolainen! Lisäksi hän vaikutti tykkäävän minusta! Tämän täytyi olla unta.

Vasemmistolaisuuden paljastuminen avasi keskustelulle nyt paljon uusia suuntia: voisin kertoa siitä kerrasta, kun tapasin poliittisen esikuvani Paavo Arhinmäen ja kuinka se hetki päättyi television ajankohtaisohjelmaan asti. Tai voisin kertoa kenties siitä, kuinka kannattamani jalkapalloseura on henkisesti vasemmistolainen.

Päätin jatkaa keskustelua Paavo Arhinmäellä:

”Ootko tavannut Arhista?”

”En miä oo tavannu sitä, mut miä en hirveästi tykkää siitä ku se on niinku kulttuuriministeri mut se tukee vaa urheilua. Musta rahat pitäisi antaa kokonaisuudessaan taiteille tai kulttuurille. Urheilu ei tartte mitää!”

En alkanut väittelemään Kukka-Maarian kanssa urheilu- ja kulttuuriministerin rahanjaon reiluudesta, koska olimme selvästi täysin eri mieltä aiheesta. En uskaltanut riskeerata orastavaa suhdetta alkamalla argumentoimaan mistään; väittelemään ehdisi sitten parisuhteessakin.

Kukka-Maaria jatkoi taiteista puhumisesta. Istuin hänen vierellään, pää vinossa nojautuen loosin istuimen selkänojaan. Silmäni kiilsivät varmaan kilometrin päähän ihastuksesta. Kaikki, mitä hän sanoi, kuulosti aivan fantastiselta ja todella mielenkiintoiselta. Myös yllättävät paljastukset:

”Mun oikea nimi on muuten Mirka, mut haluan et ihmiset kutsuu mua Kukka-Maariaksi. Se on parempi nimi ja yritän vaihtaa sen pysyvästi siihen”

Onpa kiehtovaa, ajattelin. Kukka-Maaria alkoi kertomaan horoskoopeista ja siitä, miten hän uskoo käsistä ennustamiseen ja minä vain nyökytin ja kuuntelin aivan ihastuksissani hänen jokaista sanaansa. Kuka tahansa muu ihminen maailmassa olisi voinut kertoa minulle samat asiat ja olisin joutunut pidättelemään nauruani. Kukka-Maarian suusta kuultuna horoskoopit, käsistä ennustaminen ja kohtalokivet (mitä helvettiä ne edes ovat?) vaikuttivat maailman hienoimmilta keksinnöiltä ja aivan todelta. Ihastuessaan mies voi olla kyllä melkoinen toope.

Yhtäkkiä Kukka-Maaria nappasi minua kädestä kiinni ja raahasi minut syrjemmäksi, jotta saatoimme olla kahden. Emme kuitenkaan suudelleet tai

alkaneet lääpimään toisiamme, vaan Kukka-Maaria ennusti kämmentäni lukemalla ajatukseni ja tulevaisuuteni. Olin aivan ällikällä lyöty, kun hän kykeni lukemaan mielialani pelkästään oikeaa kämmentäni tutkimalla: siis minähän olen usein ahdistunut ja hermoilen tulevaisuutta! Miten hän kykenikään lukemaan tuon pelkästään käsiäni katsomalla? Palasimme takaisin loosiin, kasvojeni säteillessä onnellisuutta. Olin maailman pahin toope.

Tässä vaiheessa on hyvä muistuttaa, että kaveripariskunta, joka minut Kukka-Maarialle esitteli, oli edelleen paikalla ja he istuivat pöydän toisella puolella muun porukan kanssa jutellen. En vain kiinnittänyt heihin enää mitään huomiota. Nicke ja Mervi olisivat voineet lähteä pois mitään sanomatta, enkä olisi varmaan huomannut heidän katoamistaan useampaan minuuttiin. Mervi kommentoikin tätä vuosia myöhemmin, lukiessaan kirjani ensimmäisiä vedoksia: ”kun se likka tuli porukkaan, niin et nähnyt enää ketään muuta ja ihan fiiliksissä kuuntelit sen horoskooppijuttuja. Samalla mietin, kuinka Nicke oli kertonut, että Kukka-Maaria on vähän outo, niin toivoin ettei tuosta kävisi mitään pahaa sulle.”

Lopulta porukka päätti yksissä tuumin, että kaikkien oli aika lähteä kotiin. Mietin kuumeisesti, millä sanamuodolla pyytäisin Kukka-Maariaa treffeille tai mitä voisin tehdä, jotta näkisin hänet uudestaan. Kävelimme neljästään, minä, Kukka-Maaria sekä Nicke ja Mervi kohti meidän omia asuntoja talvisessa pikkukaupunkimaisemassa keskellä yötä. Nicke ja Mervi kääntyivät keskustan risteyksessä kohti omaa kotia, Kukka-Maaria jatkoi matkaa minun kanssani. Nicke ja Mervi hymyilivät ilkkurisen leveästi toivottaessaan hyviä öitä, kun näkivät että kävelen kotia kohti naisen seurassa. Nicken ja Mervin kadottua horisonttiin Kukka-Maaria kysyi minulta:

”Voinko tulla sun luo?”

Yritin pidätellä innostustani ja sanoin varsin tasapaksulla äänellä ”joo, toki”.

”Miä luulen et voin luottaa suhun... ettet siä satuta mua”.

Kukka-Maaria astui pieneen yksiöni ja totesi välittömästi, että asunto on todella siisti ja tyylikäs (niinhän ne kaikki aina sanoivat, mestarisistustaja ja organisoiija kun olen). Hän istahti yhden hengen sängylleni ja itse istuin sängyn vieressä olevalle nahkaiselle nojatuolilleni röhnöttämään.

Jutustelimme hetken, kunnes Kukka-Maaria kysyi, kuinka vanha olen. Vastasin olevani 27-vuotias. Hän nauroi äänekkäästi. Hän päivitteli, kuinka luuli minun olevan ”juuri amiksesta valmistunut 19-vuotias räkänokka”. Tiedän, että näytin varsinkin tuolloin ikäisekseni varsin poikamaiselta, mutta tuo sattui. Olen aikaisemminkin saanut varsin nihkeitä ja suorastaan tylyjä kommentteja naisilta ulkonäöstäni, mutta nyt tuo iva tuli Kukka-Maarialta, unelmieni naiselta (jonka olin siis tavannut ensi kertaa noin kolme tuntia aikaisemmin). Se harmitti. Aiemmin illalla baarissa Kukka-Maaria irvaili myös sille, etten juo ollenkaan alkoholia, mutta olen niin tottunut absolutismini kyseenalaistamiseen sekä sille ihmettelyyn, etten antanut sen häiritä nytkään. Olen vähän pelottavalla tavalla tottunut siihen, että arvomaailmaani sekä ulkoinen olemukseni joutuvat turhankin usein arvostelun alle, pakottaen minut puolustuskannalle.

Valitettavasti Kukka-Maarian äiti soitti kesken illanviettomme ja kyseli, että missä helvetissä hänen tyttärensä tänä yönä on. Kerrottuaan olevansa ”kaverin” luona, Kukka-Maarian äiti komensi hänet välittömästi kotiin. Olin todella pettynyt: Kukka-Maaria ei ehtinyt olemaan luonani kuin vajaan vartin.

Uskalsin jo nyt kysyä suoraan, haluaisiko hän nähdä minut uudestaan, vaikkapa viikonloppuna varsinaisten treffien merkeissä. Kukka-Maaria suostui ja pyysi, että lisäisin hänet kaveriksi Facebookissa, jotta voisimme sopia tapaamisen ajankohdan tarkemmin. Pettymys vaihtui helpotukseksi ja sain hyvät yöunet tästä. Jännää, miten myönteinen tapahtuma naispuolella vaikutti niin merkittävästi yöuniini; todella usein makasin tuolloin yön läpi silmät levällään sängyllä miettien, miksi olen yksin ja löydänpö ikinä ketään.

Kukka-Maarian vahvistettua kaveripyyntöni Facebookissa pystyimme varmistamaan uusien treffien ajankohdan ja paikan. Sovimme tapaavamme saman viikon perjantai-iltana. Kukka-Maaria halusi, että tapaisimme vasta iltakymmeneltä läheisessä baarissa. Minulla oli perjantaina vapaapäivä koulusta, joten treffien odotus aamusta alkaen tuntui ikuisuudelta, enkä hermostuksissani pystynyt tekemään mitään järkevää. Olin silti innoissani, koska tiesin, että nyt oli

tapahtumassa seurusteluelämässäni merkittävä käänne parempaan: menisin treffeille naisen kanssa, joka oli selvästi kiinnostunut minusta ja minä puolestaan olin kiinnostunut hänestä. Innostustani lisäsi lyhyt juttelutuokio Kukka-Maarian varsin hyvin tuntevan Nicken kanssa. Hän kertoi jo miettineensä, kuinka voisin Kukka-Maarian kanssa muodostaa hyvän pariskunnan. Jos kaverinikin näki tässä potentiaalia merkittävälle suhteelle, mikä voisikaan mennä pieleen?

Loputtoman tuntuinen perjantai, täynnä hermostuttavaa odotusta ja tympeää pikku puuhastelua ajantapon merkeissä oli viimeinkin ohi ja treffi-ilta koitti. Tulin innostuksissani baariin 20 minuuttia etuajassa. Kukka-Maaria saapui baariin huomattavan paljon myöhässä. Ärsyynnyn aina, kun ihmiset myöhästyvät, mutta ärtymys unohtui heti, kun hän saapui paikalle. Heti alkuun Kukka-Maaria sanoi minulle sanat, jotka jokainen mies varmasti haluaa kuulla treffien aluksi:

”Miä en rehellisesti sanoen muista sinusta juuri mitään, koska olin niin kännissä toissa-iltana. Sovitaanko, että nähdään nyt ihan vain kavereina, koska en halua tällä hetkellä seurustella kenenkää kaa?”.

Muserruin täysin, mutta pyrin peittämään pettymykseni. Vastasin Kukka-Maarialle täydellä hevonkukulla:

”Joo, ei mitään hei, miäkin haluan tutustua sinuun näin alkuun ihan kaverina!”

Yritin niellä pettymystäni, samalla miettien uutta lähestymistapaa treffeille. Kukka-Maaria sanoi yrittäneensä virkistää muistiaan minun suhteen käymällä läpi Facebook-profiilini, mutta sen selaaminen ei kuulemma auttanut; hän ei muistanut minusta saatikka toissaillasta juuri mitään.

Kun ei ole ikinä juonut alkoholia, on todella vaikea arvioida toisten ihmisten humalatilaa ja aivan erityisesti sitä, mitä he muistavat illasta, jonka jokaisen tilanteen itse muistaa kristallinkirkkaasti. Minusta Kukka-Maaria nyt ei vain vaikuttanut olevan *niin* kännissä. Mutta näköjään hän oli – tai ainakin väitti olleensa. Hänen humalatila tietysti selittäisi paljon asioita ja hetkiä, joista monet vain tulkitsin hänen kiinnostukseksi minua kohtaan. Minulla oli aika hoopo olo; että voikin ihminen olla näin naiivi. Mutta kuten todettua, toope mikä toope.

Kukka-Maaria kertoi minulle illan suunnitelmasta: hän lähtisi baarista nyt ensimmäiseksi Hesburgeriin syömään. Sieltä hän rientäisi tapaamaan kavereita

karaokebaariin ja aikoiisi laulaa karaokessa pilkkuun asti. Tapa, jolla hän tästä kaikesta kertoi, kieli siitä, että minua hän ei todellakaan miettinyt iltaa suunnitellessa. Eikä tämä ollut minun inhorealistista arvailua, vaan hän lisäsi selostuksensa perään: ”sun ei oo pakko tulla mukaan, jos et halua”. En halunnut luovuttaa, vaan sanoin että totta kai haluan mukaan; ilta kuulostaa kivalta (ei oikeasti kuulostanut).

Kukka-Maaria lähti rivakasti baarista ulos kohti Hesburgeria. Hän ei jäänyt katsomaan, pysynkö perässä. Nappasin takkini ja juoksin hänet kiinni, enkä kommentoinut hänen nopeaa häipymistään mitenkään samalla, kun puin takkia ylleni kylmässä yössä.

Hesburgerissa katselin vaisuna Kukka-Maariaa, kun hän söi juustoburgeriaan. Minulla ei ollut nälkä, enää. Kehoni on aina reagoinut huonoihin uutisiin ja stressiin siten, että ruokahaluni katoaa tyystin. Vitsailenkin toisinaan, että olen pysynyt hoikkana stressaamalla koko elämäni milloin mistäkin.

”Etkö siä tilaa mitään?”

”Ei mul oo nälkä.”

”Sun pitäis kyl syödä enemmän; oot hirveän laiha.”

En keksinyt mitään sanottavaa, vaan yritin miettiä, miten minun pitäisi suhtautua muuttuneeseen tilanteeseen. Kaikki etukäteen miettimäni keskusteluaiheet, kaikki keinot joilla viedä treffit eteenpäin... kaikki valmistelutyö oli vedetty viemäristä alas karulla tavalla alas. Se syvältä pistävä ajatus, jossa tyttöystävä minun tapauksessa on täyttä utopiaa, sai taas lisävahvistusta.

Kukka-Maaria lähti vessaan ja minä jäin yksin katsomaan syödyn juustoburgerin pakkausta. Minulle tuli jo melkein nälkä burgeripakkausta katsoessani. Harkitsin itsekin jo tilaavani jotain, mutta en viitsinyt. Pelkäsin, että jos jäisin syömään pidemmäksi aikaa, Kukka-Maaria lähtisi ilman minua eteenpäin (hän todennäköisesti olisikin tehnyt niin). Tässä kohtaa voisi tietysti pysähtyä miettimään, onko hyvillä treffeillä, kun uhkakuvana ruoan tilaamisessa on, että seuralainen jatkaa matkaa ilman minua...

"Oot ihan kiva, mut..."

Vääränlainen mies on Lauri Kuparisen rehellinen ja häpeämättömän avoin omaelämäkerrallinen kertomus miehestä, joka etsi naista vuosien ajan. Vastauksena hän sai hiljaisuutta, torjuntaa ja toistuvaa viestiä siitä, ettei kelpaa.

Tämä on matka nykypäivän treffikulttuurin ytimeen miehen näkökulmasta: katoaviin keskusteluihin, armottomiin arvioihin ja siihen huomaamatta hiipivään tunteeseen, ettei sinulla koskaan ollutkaan paikkaa tässä pelissä. Vuosien varrella kertyvät deittailukokemukset eivät todellakaan rakenna itseluottamusta, saatikka uskoa parempaan tulevaisuuteen.

Kuparinen kirjoittaa tarkasti siitä, millaista on olla mies, joka ei herätä naisissa kiinnostusta. Deittisovellusten maailmassa algoritmit, ulkonäköpaineet ja odotukset ovat armottomia - ja usein juuri hiljaiset, herkemvät ja kokemattomat miehet jäävät valinnan ulkopuolelle jo ennen kuin he ehtivät edes tulla kunnolla nähdyiksi.

BoD

9 789528 097204

Vääränlainen mies on 38-vuotiaan Lauri Kuparisen esikoisteos. Koko aikuiselämän yksin elänyt Kuparinen tunnetaan myös yhtenä syvällisempään deittailuun keskittyneen Lovenä-sovelluksen kehittäjistä ja perustajista.

